

314

Besluit van 2 juni 1989, houdende uitvoering van artikel 7, tweede lid, onderdeel c, van de Visserijwet 1963 (Besluit beperking vrije visserij kustwateren)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Landbouw en Visserij van 15 maart 1989, nr. J. 891065, Directie Juridische en Bedrijfsorganisatorische Zaken;

Gelet op artikel 7, tweede lid, onderdeel c, van de Visserijwet 1963 (Stb. 312);

Gehoord het Produktschap voor Vis en Visprodukten, het Visserij-schap, het Bedrijfschap voor de Groothandel in Vis en Aanverwante Bedrijven, de Nederlandse Vereniging van Sportvissersfederaties en het Centraal Nederlands Hengelaarsverbond;

De Raad van State gehoord (advies van 10 april 1989, Nr. W11.89.0137);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Landbouw en Visserij van 25 mei 1989, nr. J. 892574, Directie Juridische en Bedrijfsorganisatorische Zaken;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

Het verbod van artikel 7, eerste lid, van de Visserijwet 1963 (Stb. 312) geldt tevens voor het vissen met andere vistuigen dan het spieringtuig en de peur in de wateren die bij het Besluit aanwijzing zeegebied en kustwateren 1970 (Stb. 176) als kustwateren zijn aangewezen, voor zover het Rijk rechthebbende op het visrecht is en met uitzondering van:

a het in artikel 2, eerste lid, van dat besluit bedoelde Nederlandse gedeelte van de Dollard en de Eems voor zover op grond van het Eems-Dollardverdrag 1960 (Trb. 69) als gemeenschappelijk visserijgebied aangewezen en

b het in artikel 2, derde lid, van dat besluit bedoelde deel van de Westerschelde.

Artikel 2

Dit besluit treedt in werking met ingang van de derde kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Artikel 3

Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit beperking vrije visserij kustwateren.

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 2 juni 1989

Beatrix

De Minister van Landbouw en Visserij,
G. J. M. Braks

Uitgegeven de *zevenentwintigste* juli 1989

De Minister van Justitie a.i.,
G. J. M. Braks

Algemeen

De belangrijkste takken van visserij die in de kustwateren plaatsvinden zijn de visserij op mosselen, oesters, kokkels, garnalen en paling. De visserij op harder, spiering, ansjovis, platvis en rondvis is minder belangrijk.

Uitgangspunt voor het beleid is met name de zorg van de overheid voor de instandhouding van de visvoorraden. Voorts is een belangrijk uitgangspunt dat bij de uitgifte van percelen of het verlenen van vergunningen de belangen van andere vormen van visserij alsmede andere gebruiksfuncties en bestemmingen van de wateren worden meegewogen. Problemen kunnen bij voorbeeld ontstaan bij de kokkelvisserij, in het bijzonder de kokkelvisserij met schepen, waardoor schade of hinder aan andere takken van visserij toegebracht kan worden, bij voorbeeld doordat men vist over met mosselen en oesters bezaaide percelen. Ook de garnalenvisserij en de overige niet aan percelen gebonden visserijen kunnen hinder of schade toebrengen aan de visserij op oesters of mosselen.

Volgens artikel 7, eerste lid, van de Visserijwet 1963 (Stb. 312) is het verboden in de kustwateren te vissen voor zover een ander rechthebbende is op het visrecht van dat water. Het tweede lid van dat artikel bepaalt dat het verbod van het eerste lid onder meer niet geldt, indien en voor zover het Rijk de rechthebbende op het visrecht is, behoudens in de gevallen bij algemene maatregel van bestuur bepaalde (onderdeel c). Met de oestervissers en de mosselvisseren zijn in het verleden steeds huurovereenkomsten gesloten voor het gehele visrecht op de door hen gehuurde percelen. Voor de overige vissers was de visserij op die percelen derhalve niet vrij, daar de Staat geen rechthebbende op het visrecht meer is als dat visrecht verhuurd is. Thans wordt, gelet op de specifieke vorm van schelpdiervisserij, alsmede om beheerstechnische redenen, slechts een huurovereenkomst gesloten voor het visrecht uitsluitend voor zover dit betreft het kweken van mosselen of oesters en het vissen van schelpdieren en zeesterren. De overige takken van visserij op die percelen zijn derhalve vrij krachtens artikel 7 van de Visserijwet 1963. Gelet op de bovengenoemde mogelijke hinder die de overige takken van visserij kunnen veroorzaken, kan de betrokken huurders van oester- en mosselpercelen op deze wijze niet het ongestoorde genot van de visserij worden verschaft.

Met het voorstel voor de onderhavige algemene maatregel van bestuur wordt daarin voorzien. Het vissen in het kustwateren, anders dan het vissen door de rechthebbende op het desbetreffende visrecht, wordt onder het verbod van het eerste lid van artikel 7 van de Visserijwet 1963 gebracht. Dit houdt in dat de betrokken vissers op grond van het tweede lid, onderdeel a, van dat artikel een schriftelijke vergunning van de Staat nodig hebben. Zo is dus bij voorbeeld voor het vissen met bepaalde vistuigen op garnalen, kokkels, mosselzaad, paling en ook voor eventueel nieuw opkomende visserijen een privaatrechtelijke vergunning vereist. In de voorschriften bij die vergunning kunnen dan zodanige beperkingen opgelegd worden dat de hinder voor overige takken van visserij aan banden wordt gelegd. Tevens kunnen bij de vergunning voorwaarden gesteld worden, waardoor bij voorbeeld belangen van waterstaatkundige aard beschermd kunnen worden.

Evenals dit in de binnenwateren het geval is, zal ook voor privaatrechtelijke vergunningen voor het vissen in de kustwateren een vergoeding zijn verschuldigd. Uitgezonderd van het verbod van het eerste lid van artikel 7 van de Visserijwet 1963 wordt het vissen met het spieringtuig en de peur. Het vissen met deze vistuigen kan niet zodanige hinder aan

de overige takken van visserij bezorgen dat de betrokken huurders van oester- en mosselpercelen niet het ongestoorde genot van de visserij kan worden verschaft. Vrij blijven uiteraard de in de Visserijwet 1963 uitgezonderde gevallen. Dat betreft het vissen door iemand die de rechthebbende op het visrecht, of de houder van een vergunning behulpzaam is bij het vissen met een vistuig, dat niet door één persoon kan worden bediend (artikel 7, tweede lid, onderdeel b) en het vissen met ten hoogste twee hengels (artikel 7, tweede lid, onderdeel d). Vissers die andere vistuigen dan de hengel, het spieringtuig en de peur gebruiken dienen derhalve wel over een vergunning te beschikken.

Het voorstel voor deze algemene maatregel van bestuur is om advies uitgezonden aan het Produktschap voor Vis en Visprodukten, het Visserijschap, het Bedrijfschap voor de Groothandel in Vis en Aanverwante Bedrijven, de Nederlandse Vereniging van Sportvisserijfederaties en het Centraal Nederlands Hengelaars Verbond. De inhoud van de uitgebrachte adviezen geeft geen aanleiding tot herziening van het besluit.

Met het oog op de Aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving vastgesteld bij Besluit van de Minister-President van 5 november 1984, levert het onderhavige voorstel, na toetsing, geen bezwaren op.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Op grond van artikel 1 worden de wateren aangewezen waarop het verbod van artikel 7, eerste lid, van de Visserijwet 1963 van toepassing wordt verklaard. Hiervan wordt uitgezonderd het in artikel 2, derde lid, van het Besluit aanwijzing zeegebied en kustwateren 1970 (Stb. 176) bedoelde deel van de Westerschelde en het Nederlandse deel van de Dollard en de Eems die op grond van artikel 41 van het Eems-Dollard-verdrag 1960 (Trb. 69) als gemeenschappelijk visserijgebied zijn aangewezen voor Duitse en Nederlandse vissers. In bovengenoemde gebieden vindt geen verhuur van mossel- en oesterpercelen plaats, zodat geen beperking van de vrije visserij ter bescherming van huurders van een visrecht behoeft plaats te vinden. Voorts kan wat de Westerschelde betreft nog gewezen worden op het Reglement ter uitvoering van artikel 9 van het Traktaat van 19 april 1839, betreffende de uitvoering van het regt der visscherij en van den vischhandel (Stb. 1843, 45) op grond waarvan de regeringen van België en Nederland zich verplicht hebben de visserij niet te verhuren.

De Minister van Landbouw en Visserij,
G. J. M. Braks